Категорія справи № **6-27179ск15: не визначено.**
Надіслано судом: **не визначено.** Зареєстровано: **13.04.2016.** Оприлюднено: **14.04.2016.**

УХВАЛА іменем україни 06 квітня 2016 рокум. Київ

Колегія суддів судової палати у цивільних справах

Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ у складі:

головуючого Гвоздика П.О.,

суддів: Євтушенко О.І., Завгородньої І.М.,

ІваненкоЮ.Г., Мартинюка В.І.,

розглянувши в судовому засіданні справу за клопотанням компанії JEWELSOFTLTD про надання дозволу на примусове виконання на території України рішення Лондонської палати міжнародного арбітражу та криптографії від 15 травня 2012 року у справі № L002 про стягнення з ОСОБА_3 боргу на користь компанії JEWELSOFT LTD,

за касаційною скаргою компанії JEWELSOFT LTD на ухвалу Приморського районного суду м. Одеси від 03 березня 2015 року та ухвалу апеляційного суду Одеської області від 05 травня 2015 року,

вс т а н о в и л а:

Рішенням Лондонської палати міжнародного арбітражу та криптографії від 15 травня 2012 року у справі № L002 позовні вимоги компанії JEWELSOFT LTD задоволено.

Визнано право власності на квартиру АДРЕСА_1, за компанією JEWELSOFT LTD, що зареєстрована за адресою: 88 KINGSWAY, LONDON, UNITED KINGDOM, WC2B 6AA.

Заборонено всім стороннім особам, будь-кому (фізичній або юридичній особі) без згоди JEWELSOFT LTD посягати на право приватної власності, знаходитися в парадній (сходовій клітині) з першого до третього поверху квартири АДРЕСА_1, Україна, заборонено наближатися ближче ніж на 5 м до входу у квартиру АДРЕСА_1, Україна, а у випадку порушення цієї заборони - накласти штраф на порушника заборони на користь власника квартири в розмірі 1 тис. євро на кожного порушника, кожен раз за порушення рішення суду.

Визнано за JEWELSOFT LTD право на особисте користування парадною квартири АДРЕСА_1, яка складається з першого, другого, третього поверху сходових клітин (план парадної та розташування у межах будівлі додається № 1); привести параметри квартири АДРЕСА_1 та парадної квартири АДРЕСА_1 в належний стан шляхом повного замурування стіни на 2 поверсі парадної квартири АДРЕСА_1 (сходовими клітинами парадної квартири АДРЕСА_1) між балконом квартири № 1 та ванною кімнатою квартири АДРЕСА_1 та парадної квартири АДРЕСА_1; здійснити повне замурування вікон та двері стіни квартири № 1 на 2 поверсі в парадній квартири АДРЕСА_1 без можливості доступу сторонніх осіб або з інших квартир (квартири № 1) до парадної сходової клітини квартири АДРЕСА_1; привести стан парадної квартири АДРЕСА_1 згідно з додатком 1 (додаток до рішення); привести доступ до входу в парадну квартири АДРЕСА_1 в належний стан шляхом демонтажу металевої сітки (дроту) та будь-яких інших перешкод у дворі будівлі, розташованої навпроти парадної квартири АДРЕСА_1, які перешкоджають вільному проходу (план металевої сітки та інших перешкод, що підлягають демонтажу на шляху вільного проходу - додаток 2 (додаток до рішення). Зазначено, що рішення набрало законної сили з 15 травня 2012 року.

У серпні 2015 року представник компанії JEWELSOFT LTD звернувся до суду з клопотанням про надання дозволу на примусове виконання на території України рішення Лондонської палати міжнародного арбітражу від 15 травня 2012 року № L002 та видачу виконавчого листа за усіма вищевказаними вирішеними вимогами.

Представник позивача посилався на те, що рішення міжнародного арбітражу є обов'язковим для виконання на території України, що міжнародним договором, на підставі якого вищевказане рішення визнається та виконується в Україні, є Конвенція про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень 1958 року, яка для України набрала чинності 08 січня 1961 року.

ОСОБА_3 подала до суду заяву, в якій зазначала, що визнає подане клопотання, про рішення міжнародного арбітражу їй відомо, рішення визнає.

Ухвалою Приморського районного суду м. Одеси від 03 березня 2015 року, залишеною без змін ухвалою апеляційного суду Одеської області від 05 травня 2015 року, у задоволенні клопотання відмовлено.

У касаційній скарзі компанія JEWELSOFT LTD просить постановлені у справі ухвали скасувати, мотивуючи свої вимоги неправильним застосуванням судами норм матеріального права та порушенням норм процесуального права, та ухвалити нове рішення про визнання та прийняття до виконання рішення Лондонської палати міжнародного арбітражу та криптографії від 15 травня 2012 року у справі № L002.

Вивчивши матеріали справи, перевіривши доводи касаційної скарги, колегія суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ вважає, що касаційна скарга підлягає частковому задоволенню з огляду на наступне.

Відповідно до вимог ч. 2 ст. 324 ЦПК України підставами для касаційного оскарження є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права.

Відповідно до ст. 213 ЦПК Українирішення суду повинно бути законним і обґрунтованим.

Відповідно до ст. 214 ЦПК Українипід час ухвалення рішення суд вирішує такі питання: 1) чи мали місце обставини, якими обґрунтовувалися вимоги і заперечення, та якими доказами вони підтверджуються; 2) чи є інші фактичні дані (пропущення строку позовної давності тощо), які мають значення для вирішення справи, та докази на їх підтвердження; 3) які правовідносини сторін випливають із встановлених обставин; 4) яка правова норма підлягає застосуванню до цих правовідносин.

Зазначеним вимогам закону ухвали суду не відповідає.

Визнання та примусове виконання рішення іноземного суду - це поширення законної сили такого рішення на територію України й застосування засобів примусового виконання в порядку, встановленому ЦПК України.

За змістом ч. 2 ст. 10 ЦК України та ст. 3 Закону України від 23 червня 2005 року № 2709-IV «Про міжнародне приватне право», якщо в чинному міжнародному договорі України, укладеному у встановленому законом порядку, містяться інші правила, ніж ті, що встановлені відповідним актом цивільного законодавства, застосовуються правила відповідного міжнародного договору України.

Відповідно до ч. 1 ст. 390 ЦПК України рішення іноземного суду (міжнародних арбітражів) визнаються та виконуються в Україні, якщо їх визнання та виконання передбачено міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності.

Суди як першої, так і апеляційної інстанцій не з'ясували наявність міжнародних договорів про взаємне надання правової допомоги між Україною і державою, про визнання й виконання рішення арбітражу якої надійшло клопотання, не врахували та не застосували Конвенцію про визнання й виконання іноземних арбітражних рішень, укладену у м. Нью-Йорку 10 червня 1958 року, яка

ратифікована Україною 10 жовтня 1960 року та вступила в силу для України 08 січня 1961 року (далі - Конвенція), а спірні правовідносини щодо надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду на території України врегулювані зазначеною Конвенцією.

Відповідно до пункту «c» частини 1 статті V Конвенції передбачено, що у визнанні або у виконанні арбітражного рішення може бути відмовлено на прохання сторони, проти якої воно спрямоване, якщо ця сторона подасть компетентному суду, у якого просить визнання або виконання, доказ того, що вказане рішення винесено щодо спору, який не передбачено або не підпадає під умови арбітражної угоди або арбітражного застереження в договорі, або містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди або арбітражного застереження в договорі, з тим, однак, що якщо постанови з питань, охоплених арбітражною угодою або застереженням, можуть бути відокремлені від тих, що не охоплюються такою угодою або застереженням, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанови з питань, охоплених арбітражною угодою або арбітражним застереженням в договорі, може бути визнана і приведена у виконання.

Відповідно до пункту «b» частини 2 статті V Конвенції передбачено, що у визнанні або у виконанні арбітражного рішення може бути також відмовлено, якщо компетентна влада країни, в якої запитується визнання і приведення у виконання, визнає, що визнання і приведення у виконання цього рішення суперечать публічному порядку цієї країни.

Згідно з положеннями ч. 1 ст. 396 ЦПК України клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду не задовольняється у випадках, передбачених міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Відповідно до ч. 2 ст. 396 ЦПК України визначені підстави для відмови у задоволенні клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду, якщо міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, такі випадки не передбачено.

Суди на порушення ст. ст. 212, 214 ЦПК України не перевірили клопотання в повній мірі, не навели обставини, які відповідно до міжнародного договору є підставою для визнання і надання дозволу на виконання рішення, мотиви, з яких суд відхиляє доводи стягувача про наявність обставин, що виключають можливість дати згоду на примусове виконання рішення на території України.

Відповідно до роз'яснень, наданих у п. 12 постанови Пленуму Верховного Суду України від 24 грудня 1999 року № 12 «Про практику розгляду судами клопотань про визнання й виконання рішень іноземних судів та арбітражів і про скасування рішень, постановлених у порядку міжнародного комерційного арбітражу на території України», клопотання про визнання й виконання рішень іноземних судів (арбітражів) суд розглядає у визначених ними межах і не може входити в обговорення правильності цих рішень по суті, вносити до останніх будь-які зміни.

Оскільки рішенням ЛМАС від 19 липня 2012 року в арбітражній справі № 111882 суду визначено суми основної заборгованості у розмірі 7 015 545 доларів США та процентів у розмірі 653 502 долари 78 центів США, висновки суду про можливість самостійного нарахування процентів у розмірі 1 922 долари 06 центів США на день з 19 липня 2012 року і до моменту сплати та зазначення при наданні дозволу на примусове виконання рішення іншої, ніж визначена у рішенні іноземного суду, суми процентів, які підлягають стягненню, у розмірі 2 048 923 долари США 42 центи, є помилковими.

Апеляційний суд на порушення судом першої інстанції норм матеріального та процесуального права уваги не звернув і помилково залишив ухвалу суду першої інстанції без змін.

За вказаних обставин ухвалені у справі судові рішення підлягають скасуванню з направленням справи на новий розгляд до суду першої інстанції з підстав, передбачених ч. 2 ст. 338 ЦПК України.

Керуючись ст. ст. 336, 338 ЦПК України, колегія суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ

у х в а л и л а:

Касаційну скаргу компанії JEWELSOFT LTD задовольнити.

Ухвалу Приморського районного суду м. Одеси від 03 березня 2015 року та ухвалу апеляційного суду Одеської області від 05 травня 2015 року скасувати, справу передати на новий розгляд до суду першої інстанції.

Ухвала оскарженню не підлягає.

Головуючий П.О. Гвоздик Судді:О.І. Євтушенко І.М. Завгородня Ю.Г. Іваненко В.І. Мартинюк